

Arrest

nr. 249 706 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in Peshawar, Pakistan. U weet niet waarom uw ouders in het verleden Afghanistan verlieten. U woonde tot drie jaar en een half geleden in Peshawar. Omwille van de verslechterende mentaliteit jegens Afghanen, besloten u en uw familie terug te keren naar Afghanistan. U en uw familie keerden terug naar het ouderlijk huis in Samarkhel (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Afghanistan, ongeveer een jaar nadat u in uw land van herkomst was aangekomen.

Uw broer had werk gevonden als bewaker bij een Amerikaanse organisatie in Kabul. De Taliban in uw streek waren dit te weten gekomen, waarop ze uw vader benaderden. Ze zeiden hem op de hoogte te zijn van de werkzaamheden van zijn zoon en eisten dat hij hier mee diende te stoppen. Ze wilden ook dat u zich bij hen aansloot. Uw vader lichtte u hier dezelfde dag over in en de volgende ochtend belde hij uw broer op. Uw broer besloot daarom naar het dorp terug te keren. Sinds zijn vertrek uit Kabul is er echter geen nieuws meer van hem.

Een paar dagen later kwamen de Taliban naar u thuis en doorzochten ze de woning. Uw vader had u verstopt, waardoor ze u niet vonden. Daarna besloot uw vader u onder te brengen bij uw tante, waar u nog enkele dagen verbleef vooraleer Afghanistan te verlaten. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk kwam u op 16 augustus 2019 aan in België. Op 19 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen de Taliban nog een keer naar uw huis, op zoek naar u. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden gevisieerd door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uw broer en uw vader, een document van het werk van uw broer en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. U verklaart dat de Taliban niet gediend waren met de werkzaamheden van uw broer, die als bewaker in Kabul actief was voor een Amerikaanse organisatie. De vaststelling dat uw kennis over de beweerdde werkzaamheden van uw broer zeer beperkt is, maakt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn professionele activiteiten. U stelt dat hij als bewaker in een organisatie werkte, doch wanneer u wordt gevraagd naar welke organisatie, antwoordt u dit niet te weten maar dat het antwoord is te vinden in het document dat u neerlegt (CGVS, p.8). Dat u niet eens de naam van deze organisatie kent of zich hiervan niet heeft vergewist op basis van het document waarover u beschikte, verbaast enorm. U weet verder niet wat deze organisatie juist deed, noch wat uw broer dan wel exact zou bewaakt hebben (CGVS, p.8 & 9). U stelt dat hij de job via een vriend bekwam, doch heeft u ook het raden naar de naam van deze vriend (CGVS, p.9). U kan verder geen enkele naam van een collega noemen, laat staan van zijn overste (CGVS, p.14). Gevraagd hoeveel hij verdiende, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.14). Gezien u verklaart dat u zelf niet ging werken omdat uw broer reeds een inkomen had, kan men nochtans verwachten dat u dergelijke zaken wel degelijk zou weten. Uw gebrekkige kennis over zijn werkzaamheden, de kern van uw relaas, ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in uw verklaringen.

Tal van onlogische zaken bevestigen dat u zich op een frauduleus relaas baseert. U stelt dat de Taliban uw vader aanspraken met de boodschap dat uw broer moest stoppen met zijn werk en dat u zich bij hen moest aansluiten. Uw vader lichtte uw broer hierover in en deze besloot om vanuit zijn werk in Kabul naar het dorp te keren, gaat u verder (CGVS, p.11 & 12). Dit slaat nergens op. Men moge daarentegen verwachten dat uw broer in het veiligere Kabul blijft. Ook uw gedrag is niet bepaald logisch te noemen, u zou namelijk thuis zijn blijven wonen nadat u dit nieuws ontving (CGVS, p.13). U zou pas gevlucht zijn nadat de Taliban enkele dagen later naar uw thuis zouden zijn gekomen (CGVS, p.13). Men kan nochtans verwachten dat u onmiddellijk een veiliger onderkomen zoekt wanneer u hoort dat de Taliban

u willen rekruteren. Ook uw ouders zouden nog steeds in dit huis wonen. Ook van hen, wiens zonen zouden geveiseerd zijn geweest door de Taliban, is het weinig logisch te noemen dat zij nog steeds in dit huis blijven wonen. Het is bovendien opvallend dat de Taliban uw huis zouden hebben doorkamt op zoek naar u, maar dat u zich binnenshuis toch weet te verbergen voor deze beruchte terroristische organisatie (CGVS, p.13). Uw gebrekkige kennis over tal van essentiële zaken bevestigt eens te meer dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is. U stelt dat de Taliban na uw vertrek nog terugkwamen, doch weet niet met hoeveel ze dan waren (CGVS, p.12). Ook toen ze het huis zouden doorzocht hebben, of toen ze uw vader aanspraken, weet u niet met hoeveel personen ze waren (CGVS, p.12 & 13). Dit zijn nochtans bezwaarlijk details te noemen. U stelt verder dat ze wisten dat uw broer voor een Amerikaanse organisatie werkte, doch wanneer u wordt gevraagd of de Taliban ook de naam van deze organisatie kenden, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering. U lijkt bovenstaande informatie te bevestigen. Gevraagd of u andere mensen kennen die verplicht gerekruteerd werden door de Taliban, antwoordt u zo niemand te kennen (CGVS, p.13).

Concluderend kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de problemen die u en uw familie hebben gekend met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de **UNHCR Guidelines**, als uit de **EASO Guidance Note** en de **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-67, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, de financiële situatie van u en uw familie, uw bezigheden en uw verblijf voor uw komst naar België.

Er kon vooreerst worden vastgesteld dat u geen volledig zicht biedt op uw verblijf en uw bezigheden voor uw komst naar België. Zo blijkt u hieromtrent zeer tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u initieel geboren te zijn in Afghanistan en hier van uw geboorte tot vertrek naar Europa altijd gewoond te hebben (verklaringen DVZ 26.02.2020, vraag 10). Later in dit onderhoud komt u hierop terug, door toe te geven dat u niet in Afghanistan maar wel in Pakistan bent geboren. U gaat verder door te verklaren dat u Pakistan verliet en nog anderhalf jaar lang in Afghanistan woonde vooraleer naar België door te reizen (vragenlijst CGVS, vraag 8). Dit is een eerste maal waaruit blijkt dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. U wijzigt tijdens het CGVS andermaal uw verklaringen omtrent uw beweerd verblijf in Pakistan. Bij de DVZ verklaarde u Pakistan te hebben verlaten omdat uw vluchtelingenkaart verlopen was. U zou voor deze terugkeer naar Afghanistan financiële hulp hebben ontvangen omdat u deze kaart teruggaf (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u gevraagd naar deze vluchtelingenkaarten, waarop u daarentegen antwoordt dat u, noch uw familieleden, ooit in het bezit waren van dergelijke kaarten. U zou evenmin ooit beroep hebben gedaan op financiële ondersteuning voor terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.4 & 5). Dat u deze verklaringen niet hebt afgelegd bij de DVZ, zoals u nu beweert (CGVS, p.4), is weinig aannemelijk. Het lijkt uitgesloten dat een werknemer dergelijke verklaringen zomaar zou hebben toegevoegd indien u dit niet zou verklaard hebben. Door deze tegenstrijdige verklaringen laat u het CGVS in het ongewisse over uw verblijf voor uw komst naar België.

Bovendien bent u maar weinig op de hoogte van deze vluchtelingenkaarten. U stelt niet te weten hoe zo'n kaart er uitziet, noch welke kleur ze had, noch hoelang dergelijke kaart geldig was (CGVS, p.11). Zelfs in het geval u dergelijke kaart niet hebt gehad, mag men verwachten dat u, die verklaart jarenlang als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond, wel degelijk over deze informatie beschikt. Daarnaast keren de laatste jaren tal van Afghanen terug uit Pakistan naar hun land van herkomst met de nodige financiële ondersteuning van UNHCR. Dat u geen idee zou hebben hoeveel deze ondersteuning bedraagt is opnieuw zeer opmerkelijk te noemen (CGVS, p.5). Verder verklaart u dat zij die beroep doen op financiële ondersteuning bij terugkeer, hun vluchtelingenkaarten moeten afgeven (CGVS, p.5). Dit gaat nochtans in tegen de beschikbare informatie, die stelt dat in deze kaarten louter een knip wordt aangebracht (zie administratief dossier). U heeft er verder het raden naar waarom uw ouders destijds naar Pakistan zouden verhuisd zijn (CGVS, p.3). Men kan nochtans verwachten dat u ooit wel interesse moet getoond hebben in hun motieven. Verder verklaart u dat de stad Peshawar vluchtelingenkampen voor Afghanen heeft, doch niet te weten hoe deze noemen (CGVS, p.3). Van een Afghaanse vluchteling die hier bijna heel zijn leven zou gewoond hebben, verbaast dergelijk antwoord. Eens te meer doet dit het CGVS twifelen aan uw verklaring dat u jarenlang als Afghaanse vluchteling in de stad Peshawar zou gewoond hebben. Dat u bovendien geen enkel dorp, stad of district weet te benoemen op de weg van de Pakistaan-Afghaanse grens naar Samarkhel, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.6 & 14).

Ook over uw activiteiten in Afghanistan legt u vage verklaringen af. Gevraagd wat u in dit anderhalf jaar na uw terugkeer aldaar gedaan zou hebben, antwoordt u dat u louter eten moest brengen naar uw vader, die gronden had (CGVS, p.6). Gevraagd wat hij dan wel bewerkte, antwoordt u dat hij dat niet deed maar wel andere mensen. Ze zouden mais en graan hebben gecultiveerd (CGVS, p.6 & 7). U kan evenwel niet zeggen wanneer mais noch wanneer graan geoogst wordt (CGVS, p.7). Dit maakt dat uw verklaringen maar moeilijk te geloven zijn. U en uw vader zouden nooit gewerkt hebben, en dit volgens u omdat uw broer in Kabul werk had (CGVS, p.7 & 19). Eerder in deze beslissing werd reeds aangekaart dat u het werk van uw broer niet aannemelijk maakte. Concluderend maakt u het niet duidelijk hoe u en uw familie een inkomen vergaarden.

Ook wat andere zaken betreft, blijkt dat u moedwillig getracht heeft het CGVS te misleiden. Zo dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij datum van betekening op 12 september 2019, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijf voor uw komst naar België, uw leeftijd, uw (beroeps)activiteiten en de financiële situatie van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, leeftijd en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Pakistan en Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's van uw broer en uw vader alsook een document dat van het werk van uw broer zou zijn, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Zo dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dat u bovendien zelf het document betreffende het werk van uw broer niet (inhoudelijk) kan toelichten, onderstreept bovenstaande informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich voordoet als een enig middel de schending aan van:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)
- de artikelen 15,16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- de rechten van de verdediging het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. U verklaart dat de Taliban niet gediend waren met de werkzaamheden van uw broer, die als bewaker in Kabul actief was voor een Amerikaanse organisatie. De vaststelling dat uw kennis over de beweerdde werkzaamheden van uw broer zeer beperkt is, maakt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn professionele activiteiten. U stelt dat hij als bewaker in een organisatie werkte, doch wanneer u wordt gevraagd naar welke organisatie, antwoordt u dit niet te weten maar dat het antwoord is te vinden in het document dat u neerlegt (CGVS, p.8). Dat u niet eens de naam van deze organisatie kent of zich hiervan niet heeft vergewist op basis van het document waarover u beschikte, verbaast enorm. U weet verder niet wat deze organisatie juist deed, noch wat uw broer dan wel exact zou bewaakt hebben (CGVS, p.8 & 9). U stelt dat hij de job via een vriend bekwam, doch heeft u ook het raden naar de naam van deze vriend (CGVS, p.9). U kan verder geen enkele naam van een collega noemen, laat staan van zijn overste (CGVS, p.14). Gevraagd hoeveel hij verdiende, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.14). Gezien u verklaart dat u zelf niet ging werken omdat uw broer reeds een inkomen had, kan men nochtans verwachten dat u dergelijke zaken wel degelijk zou weten. Uw gebrekkige kennis over zijn werkzaamheden, de kern van uw aanvraag, ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in uw verklaringen.

Tal van onlogische zaken bevestigen dat u zich op een frauduleus relaas baseert. U stelt dat de Taliban uw vader aanspraken met de boodschap dat uw broer moest stoppen met zijn werk en dat u zich bij hen moest aansluiten. Uw vader lichtte uw broer hierover in en deze besloot om vanuit zijn werk in Kabul naar het dorp te keren, gaat u verder (CGVS, p.11 & 12). Dit slaat nergens op. Men moge daarentegen verwachten dat uw broer in het veiligere Kabul blijft. Ook uw gedrag is niet bepaald logisch te noemen, u zou namelijk thuis zijn blijven wonen nadat u dit nieuws ontving (CGVS, p.13). U zou pas gevlucht zijn nadat de Taliban enkele dagen later naar uw thuis zouden zijn gekomen (CGVS, p.13). Men kan nochtans verwachten dat u onmiddellijk een veiliger onderkomen zoekt wanneer u hoort dat de Taliban u willen rekruteren. Ook uw ouders zouden nog steeds in dit huis wonen. Ook van hen, wiens zonen zouden geïnterviewd zijn geweest door de Taliban, is het weinig logisch te noemen dat zij nog steeds in dit huis blijven wonen. Het is bovendien opvallend dat de Taliban uw huis zouden hebben doorkomt op zoek naar u, maar dat u zich binnenshuis toch weet te verbergen voor deze beruchte terroristische organisatie (CGVS, p.13). Uw gebrekkige kennis over tal van essentiële zaken bevestigt eens te meer dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig is. U stelt dat de Taliban na uw vertrek nog terugkwamen, doch weet niet met hoeveel ze dan waren (CGVS, p.12). Ook toen ze het huis zouden doorzocht hebben, of toen ze uw vader aanspraken, weet u niet met hoeveel personen ze waren (CGVS, p.12 & 13). Dit zijn nochtans bezwaarlijk details te noemen. U stelt verder dat ze wisten dat uw broer voor een Amerikaanse organisatie werkte, doch wanneer u wordt gevraagd of de Taliban ook de naam van deze organisatie kenden, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering. U lijkt bovenstaande informatie te bevestigen. Gevraagd of u andere mensen kennen die verplicht gerekruteerd werden door de Taliban, antwoordt u zo niemand te kennen (CGVS, p.13).

Concluderend kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de problemen die u en uw familie hebben gekend met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.”

Het voorgaande wordt niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de **UNHCR Guidelines**, als uit de **EASO Guidance Note** en de **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-67, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, de financiële situatie van u en uw familie, uw bezigheden en uw verblijf voor uw komst naar België.

Er kon vooreerst worden vastgesteld dat u geen volledig zicht biedt op uw verblijf en uw bezigheden voor uw komst naar België. Zo blijkt u hieromtrent zeer tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u initieel geboren te zijn in Afghanistan en hier van uw geboorte tot vertrek naar Europa altijd gewoond te hebben (verklaringen DVZ 26.02.2020, vraag 10). Later in dit onderhoud komt u hierop terug, door toe te geven dat u niet in Afghanistan maar wel in Pakistan bent geboren. U gaat verder door te verklaren dat u Pakistan verliet en nog anderhalf jaar lang in Afghanistan woonde vooraleer naar België door te reizen (vragenlijst CGVS, vraag 8). Dit is een eerste maal waaruit blijkt dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. U wijzigt tijdens het CGVS andermaal uw verklaringen omtrent uw beweerde verblijf in Pakistan. Bij de DVZ verklaarde u Pakistan te hebben verlaten omdat uw vluchtelingenkaart verlopen was. U zou voor deze terugkeer naar Afghanistan financiële hulp hebben ontvangen omdat u deze kaart teruggaf (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u gevraagd naar deze vluchtelingenkaarten, waarop u daarentegen antwoordt dat u, noch uw familieleden, ooit in het

bezit waren van dergelijke kaarten. U zou evenmin ooit beroep hebben gedaan op financiële ondersteuning voor terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.4 & 5). Dat u deze verklaringen niet hebt afgelegd bij de DVZ, zoals u nu beweert (CGVS, p.4), is weinig aannemelijk. Het lijkt uitgesloten dat een werknemer dergelijke verklaringen zomaar zou hebben toegevoegd indien u dit niet zou verklaard hebben. Door deze tegenstrijdige verklaringen laat u het CGVS in het ongewisse over uw verblijf voor uw komst naar België.

Bovendien bent u maar weinig op de hoogte van deze vluchtelingenkaarten. U stelt niet te weten hoe zo'n kaart er uitziet, noch welke kleur ze had, noch hoelang dergelijke kaart geldig was (CGVS, p.11). Zelfs in het geval u dergelijke kaart niet hebt gehad, mag men verwachten dat u, die verklaart jarenlang als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond, wel degelijk over deze informatie beschikt. Daarnaast keren de laatste jaren tal van Afghanen terug uit Pakistan naar hun land van herkomst met de nodige financiële ondersteuning van UNHCR. Dat u geen idee zou hebben hoeveel deze ondersteuning bedraagt is opnieuw zeer opmerkelijk te noemen (CGVS, p.5). Verder verklaart u dat zij die beroep doen op financiële ondersteuning bij terugkeer, hun vluchtelingenkaarten moeten afgeven (CGVS, p.5). Dit gaat nochtans in tegen de beschikbare informatie, die stelt dat in deze kaarten louter een knip wordt aangebracht (zie administratief dossier). U heeft er verder het raden naar waarom uw ouders destijds naar Pakistan zouden verhuisd zijn (CGVS, p.3). Men kan nochtans verwachten dat u ooit wel interesse moet getoond hebben in hun motieven. Verder verklaart u dat de stad Peshawar vluchtelingenkampen voor Afghanen heeft, doch niet te weten hoe deze noemen (CGVS, p.3). Van een Afghaanse vluchteling die hier bijna heel zijn leven zou gewoond hebben, verbaast dergelijk antwoord. Eens te meer doet dit het CGVS twifelen aan uw verklaring dat u jarenlang als Afghaanse vluchteling in de stad Peshawar zou gewoond hebben. Dat u bovendien geen enkel dorp, stad of district weet te benoemen op de weg van de Pakistaan-Afghaanse grens naar Samarkhel, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.6 & 14).

Ook over uw activiteiten in Afghanistan legt u vage verklaringen af. Gevraagd wat u in dit anderhalf jaar na uw terugkeer aldaar gedaan zou hebben, antwoordt u dat u louter eten moest brengen naar uw vader, die gronden had (CGVS, p.6). Gevraagd wat hij dan wel bewerkte, antwoordt u dat hij dat niet deed maar wel andere mensen. Ze zouden mais en graan hebben gecultiveerd (CGVS, p.6 & 7). U kan evenwel niet zeggen wanneer mais noch wanneer graan geoogst wordt (CGVS, p.7). Dit maakt dat uw verklaringen maar moeilijk te geloven zijn. U en uw vader zouden nooit gewerkt hebben, en dit volgens u omdat uw broer in Kabul werk had (CGVS, p.7 & 19). Eerder in deze beslissing werd reeds aangekaart dat u het werk van uw broer niet aannemelijk maakte. Concluderend maakt u het niet duidelijk hoe u en uw familie een inkomen vergaarden.

Ook wat andere zaken betreft, blijkt dat u moedwillig getracht heeft het CGVS te misleiden. Zo dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij datum van betekening op 12 september 2019, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw verblijf voor uw komst naar België, uw leeftijd, uw (beroeps)activiteiten en de financiële situatie van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, leeftijd en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Pakistan en Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's van uw broer en uw vader alsook een document dat van het werk van uw broer zou zijn, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Zo dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dat u bovendien zelf het document betreffende het werk van uw broer niet (inhoudelijk) kan toelichten, onderstreept bovenstaande informatie."

Verzoeker wijst erop dat er niet wordt getwijfeld aan zijn Afghaanse nationaliteit, maar enkel aan zijn profiel en leeftijd en aan het feit dat hij is teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of hij zich daar kan vestigen en dat de veiligheidssituatie niet werd beoordeeld. Volgens verzoeker moet de verwerende partij minstens analyseren of hij over een vluchtalternatief in Kabul beschikt, waarna hij verwijst naar de UNHCR *Guidelines on International Protection* van 30 augustus 2018 omtrent het vluchtalternatief in de steden en de veiligheidssituatie in Kabul en de mogelijkheid als vluchtalternatief.

Verzoeker gaat met een dergelijk betoog voorbij aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond, familiale netwerk en situatie, financiële en

socio-economische profiel, (mogelijke) verblijfplaats(en) en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke of mogelijke verblijfplaats(en), achtergrond en familiale situatie van verzoeker, over verzoekers reële financiële en socio-economische profiel, over verzoekers problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

Verzoekers betoog omtrent het vestigingsalternatief in Kabul en de veiligheidssituatie en algemene situatie aldaar, noch het feit dat hij is opgegroeid in Pakistan kan hier een ander licht op werpen.

Wat betreft de verwijzing naar de COVID-pandemie, dient te worden verwezen naar de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Het Corona-virus dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Er kan aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF